

Maria Teresa Seseras Vicens,

El gaudi i el patiment d'una advocada

Va néixer a Roses el 1950 i, després de tota una vida fent d'advocada, la Maria Teresa Seseras no s'acaba de decidir i no acaba de deixar la feina. En part perquè la jubilació que cobrarà és una misèria i en part també perquè la feina li agrada. Si estigués molt convençuda que la jubilació és una bona aposta, ja s'hauria jubilat. Comences a parlar-hi i ja es nota de seguida que és una dona resolutiva que té ben clar que l'energia i les il·lusions no són una bateria de càrrega permanent i universal i que és millor deixar les coses abans que s'hi noti el desgast. «Jo quan acabo, acabo», diu. El seu pare, en Jacint Seseras Berta, de jove havia estat sastre. La mare, la Maria Vicens Sala, tenia «un gust estètic important». Tots dos van obrir una botiga de confecció. «Era venda de confecció d'una certa categoria. La mare feia uns aparadors en què s'hi matava molt, i a mi ja m'agradava. Hi treballava tots els istius». Com que a Roses no hi havia institut, ben aviat va haver d'anar a Figueres a estudiar. «Jo era filla única, els

meus pares feien un esforç econòmic, mental i emocional. Quan m'estava a Figueres anava a Roses cada cap de setmana, però la meua mare venia cada dia a veure'm amb l'entrepà de bistec per alimentar-me».

Va arribar el moment de decidir-se i les opcions no eren les d'ara. Entre ciències i lletres es decantava per les lletres, i entre fer filosofia i lletres, magisteri o dret es va decantar pel dret: «Ho veia com una cosa diferent de tot el que tenia a la vora i del que havia viscut». Per estudiar dret calia anar a la capital. Com que a Roses, a finals dels anys seixanta del segle passat, ja hi havia arribat el turisme europeu, de Barcelona no li va sorprendre la modernitat. Tenia dinou anys. «Era una facultat especial i molt diversa en les inquietuds dels seus estudiants», recorda. «Se'n deia que era un bar amb facultat, i era una mica *pijo*, però tot i així hi havia un sector de gent més polititzada, un sector de gent una mica com jo, d'una procedència semblant a la meua, i un sector de Barcelona de

famílies benestants que tenien despatxos familiars».

«Va ser una època molt interessant des del punt de vista polític. El que ens està passant ara ja ho vaig veure una mica a la facultat. Recordo perfectament entrades dels grisos, policies amb cavalls per la zona universitària de Pedralbes, que és on es feia dret. Aquells temps se m'han fet molt presents, aquests dies». També aquells dies va començar la seva afició pel teatre. Una afició considerable que li ha durat tota la vida i que li va arribar a fer posar en dubte la carrera que havia escollit.

Però es va llicenciar a vint-i-quatre anys i va començar fent de passant. És quan va tocar més el dret penal, perquè els advocats no es podien especialitzar de seguida. «El dret penal és molt atractiu, i ara els penalistes, per desgràcia, estan molt ocupats. El dret civil és més íntim, més intern, no té una projecció pública com té el penal. De penalistes en saps noms, en coneixes; dels civilistes és més difícil. Has de

Text i fotos > **JUDIT PUJADÓ**, escriptora

Adreça web per
escoltar l'entrevista

tenir molta vocació i molta llibertat de moviment per ser penalista i jo he tingut dues filles i això vol dir que he passat dues etapes amb una certa restricció. Fer penal vol dir que te n'has d'anar escopetejada a comissaria o a la presó. I a més, a mi m'afectava el tema de les presons. Jo trobo que és el pitjor del món, per això em fan patir tant els presos polítics. La privació de llibertat preventiva la trobo brutal, de les pitjors coses que li poden passar a una persona. Això m'afectava. Haver d'anar a la presó, haver de sentir aquell clic-clac de quan passaves la porta m'afectava, i ho vaig deixar».

«No he tingut mai les ganes, la il·lusió o digue-li com vulguis, de treballar sola». A Girona està associada amb Mir, Samara i Tomàs, tots penalistes, i ella s'ocupa del dret civil, especialment de la branca de família. Explica que quan va començar encara regia el dret canònic. Posteriorment, va venir la llei del divorci (el 1981; la primera havia estat aprovada per les Corts republicanes el 1932) i, més tard, la llei catalana d'unions

estables de parella (1998). El dret català té una àmplia regulació d'aquests i d'altres temes. A una advocada civilista, dedicada al dret de família (és inexorable), li arriben relacions que es trenquen. «Si la gent, abans de casar-se o d'ajuntar-se s'anés a informar, podria fer coses que l'ajudarien si les coses van malament, en temes d'herències, per exemple». És molt partidària de la mediació, de no arribar a judici si es pot evitar, perquè d'un judici mai no saps com en sortiràs.

L'escenografia judicial sembla feta per impressionar, per apartar els tribunals de la vida corrent. El llenguatge que s'empra, les togues, la sala... «Si jo hagués d'anar a testificar per un tema important, també m'impressionaria una mica. I abans encara era pitjor, perquè s'havia de fer en castellà». I és clar, no tothom en sabia o en sabia amb prou fluïdesa. La justícia, però, sempre va darrere de la societat. «Quan es va fer la llei de parelles de fet ja hi havia un munt de gent que s'havia ajuntat. Molts pensen que si s'ajunten

no hi haurà cap problema si la relació es trenca. Però només que t'hipotequis o que compris un cotxe, la relació ja s'ha complicat».

La Maria Teresa Seseras és la primera dona que va portar un judici a l'Audiència de Girona. Ha tingut despatx a la Bisbal, a Figueres i a Girona. Va ser defensora del ciutadà a Girona durant dos mandats i ha vist també com, en l'àmbit judicial, cada cop hi ha més dones en actiu en tots els camps. «Si he sofert algun tipus de discriminació ha sigut en positiu. Jo trobava que els col·legues amb qui treballava em tractaven massa bé i tot, els feia gràcia». Amb la societat ha costat més. «"Són molt trempades", deien, "llàstima que siguin dones"». Però tot això ha canviat molt, afortunadament. Sempre va tenir clar que no encaminaria les filles a fer d'advocades, per molt que en aquest ofici hi hagi nissagues. «No ho vaig fer perquè soc partidària que cadascú triï lliurement, perquè és una feina de molta responsabilitat i jo he patit molt, i perquè, quan plegui, vull plegar».